

поширенні інформації, що дозволяє забезпечити більшу довіру до інформації та захистити суспільство від можливих наслідків дезінформації та інших інформаційних загроз.

ЛІТЕРАТУРА

1. Любовець Г. В., Король В. Г. Аналіз підходів до моніторингу інформаційного простору в Україні. *Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації*. 2015. №3. С. 10–16. - URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/drsk_2015_3_4 (дата звернення: 19.08.2023).
2. Тищенко В. С., Мужанова Т. М. Дезінформація і фейкові новини: ознаки та методи виявлення в мережі інтернет. Електронне фахове наукове видання «*Кібербезпека: освіта, наука, техніка*» 2022. 2(18), 175–186. <https://doi.org/10.28925/2663-4023.2022.18.175186> (дата звернення: 19.08.2023).
3. Методологія моніторингу фейків та російської дезінформації в українських онлайн-медіа. *Інститут масової інформації*. URL: <https://imi.org.ua/monitorings/metodolohiia-monitorynhu-feyktiv-ta-rosiys-koi-dezinformatsii-v-ukrains-kykh-onlayn-media-i28321> (дата звернення: 19.08.2023).

МОДЕЛЬ УПРАВЛІННЯ ПРОГРАМНИМИ ПРОЕКТАМИ

Рейда О. М.

кандидат технічних наук,

доцент кафедри програмного забезпечення

Вінницького національного технічного університету

Цілі, функції та інструменти проектного менеджменту у сукупності формують модель управління програмним проектом.

Відповідно до визначення Інститутом управління проектами США (Project Management Institute — PMI) управління проектами це методологія організації, планування, управління, координації трудових, фінансових і матеріально-технічних ресурсів впродовж проектного циклу, що спрямована на ефективне досягнення мети проекту.[1]

Розрізняють такі схеми управління проектом: «базова», «розширеного управління», «повного управління».

«Базова» система управління проектом передбачає, що керівником проекту є представник замовника, який не несе фінансової відповідальності за ухвалені рішення. Керівник проекту забезпечує координацію і управління ходом розробки і реалізації проекту.

Характерною рисою системи «розширеного управління» є відповідальність за проект керівника в межах фіксованого бюджету, який забезпечує управління і координацію процесів проекту. Відповідальність покладається на керівника проекту в межах контрактних умов.

Система «повного управління» базується на залученні до управління проектом спеціалізованих груп або компаній, які несуть повну відповідальність перед замовником за виконання проекту.

Основними принципами управління проектами є цілеспрямованість, системність, комплексність, забезпеченість, пріоритетність, економічна безпека заходів, які плануються.

Головною метою управління проектами є рішення задач в найкоротші терміни, з найменшими витратами і максимальної якості. За даними РМІ процес управління проектами складається з 9 функцій:

- 1) управління обсягом проекту;
- 2) управління витратами;
- 3) управління часом;
- 4) управління якістю,
- 5) управління людськими ресурсами;
- 6) управління комунікаціями;
- 7) управління контрактами/постачанням;
- 8) управління ризиком;
- 9) управління проектною інтеграцією.

Ефективність виконання проекту залежить від рішень на кожній стадії. Для декомпозиції проекту на доступні і керовані частини використовується робоча структура проекту - WBS (Work Breakdown Structure). Після формування WBS створюється організаційна структура проекту OBS (Organization Breakdown Structure). OBS визначає відносини між учасниками проекту, їх відповідальність і повноваження в процесі реалізації проекту.[2] Після визначення WBS і OBS проводиться планування термінів виконання проектних робіт, складання сіткових графіків, формування діаграми Ганта для календарного планування. Система контролю домінує на етапі реалізації проекту, встановлює основу для спостереження, оцінки і приведення початкового плану у відповідність зі змінами. Контроль пов'язаний із системами звітності та оцінки. Основним методом оцінки проекту є метод скоригованого бюджету, який дозволяє визначити рівень виконання проектних робіт щодо встановлених термінів, обсягів і затрат.

ЛІТЕРАТУРА

1. Батенко Л. П. Управління проектами: навч. посібник /Л.П. Батенко, О.А. Загородніх, В.В. Ліщинська. – К. КНЕУ, 2005. – 231 с.
2. Микитюк П. П. Управління проектами: Навч. пос. [для студ. вищ. навч. закл.] / П. П. Микитюк – Тернопіль, 2014. – 270 с.

З ДОСВІДУ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ АВТОМАТИЗОВАНОЇ РОЗРОБКИ ПРИСТРОЇВ НА ОСНОВІ БАЗОВИХ МАТРИЧНИХ КРИСТАЛІВ

Романюк О. Н.

*доктор технічних наук,
професор кафедри програмного забезпечення*